

Sygn. akt VU 38/22

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

22 kwietnia 2022 roku

Sąd Rejonowy w Rybniku, V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący: Sędzia Wiesław Jakubiec

Sędziowie/Ławnicy: -/-

Protokolant : sekretarz sądowy Izabela Niedobecka-Kępa

po rozpoznaniu 22 kwietnia 2022 roku w Rybniku

na rozprawie

sprawy S. R.

przy udziale zainteresowanego ./.

przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

o zasiłek chorobowy

na skutek odwołania S. R.

od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R.

z dnia 30 grudnia 2021 roku

sygn. (...)

zmienia zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznaje ubezpieczonej S. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 do 3 grudnia 2021 roku, po ustaniu zatrudnienia u płatnika Centrum (...) w Ż..

Sygn. akt V U 38/22

UZASADNIENIE

Decyzją z 30 grudnia 2021 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonej S. R. prawa do wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku z ubezpieczenia chorobowego po ustaniu zatrudnienia u płatnika Centrum (...) w Ż.. W uzasadnieniu organ wskazał, że tytuł ubezpieczenia chorobowego ustał w dniu 30 listopada 2021 roku, a po ustaniu tytułu ubezpieczenia, ubezpieczona kontynuowała wcześniej podjętą w dniu 17 maja 2018 roku działalność gospodarczą.

W odwołaniu ubezpieczona nie zgodziła się z wydaną decyzją organu rentowego. Wskazała, że od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku nie wykonywała żadnej pracy, gdyż od 28 listopada 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku przebywała na kwarantannie z powodu COVID-19. Podniosła, że w tym terminie nie prowadziła także działalności gospodarczej, która dotychczas polegała głównie na spotkaniach z klientami.

W odpowiedzi na odwołanie organ rentowy wniósł o jego oddalenie i podtrzymał wcześniejsze twierdzenia.

Sąd ustalił co następuje:

Ubezpieczona S. R. była zatrudniona na podstawie umowy o pracę u płatnika składek Centrum (...) w Ż. w okresie od 1 września 2013 roku do 30 listopada 2021 roku w pełnym wymiarze czasu pracy.

Ubezpieczona była niezdolna do pracy w okresie od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku.

Ubezpieczona prowadziła także działalność gospodarczą od 17 maja 2018 roku, która polegała na udzielaniu klientom indywidualnym lekcji pływania na basenie oraz brała udział w spotkaniach z klientami w celu przekazania oferty, zrobienia pomiaru.

Ubezpieczona w okresie od 28 listopada 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku przebywała na kwarantannie domowej z powodu COVID-19 i nie mogła prowadzić działalności gospodarczej.

Decyzją z 30 grudnia 2021 roku, znak (...), Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w R. odmówił ubezpieczonej prawa do wypłaty zasiłku chorobowego za okres od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku z ubezpieczenia chorobowego po ustaniu zatrudnienia u płatnika Centrum (...) w Ż..

Dowód: akta organu rentowego: zaświadczenie płatnika składek z 02.12.2021 r., lista osób na kwarantannie, oświadczenie z 18.12.2021 r., decyzja ZUS z 30.12.2021 r.

Oświadczenie k. 18, faktury VAT k. 19-25

Powyższy stan faktyczny Sąd ustalił w oparciu o zgromadzony w sprawie materiał dowodowy w postaci w/w dokumentów, których prawdziwości strony nie kwestionowały, dowody te tworzyły spójny i logiczny obraz przedstawiający stan faktyczny sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Jak stanowi przepis art. 6 ust. 1 ustawy z dnia 25 czerwca 1999 r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa (Dz. U. z 2010 r. Nr 77, poz. 512 ze zmianami) zasiłek chorobowy przysługuje ubezpieczonemu, który stał się niezdolny do pracy z powodu choroby w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego. Jak wynika z art. 6 ust. 2 pkt 1 ustawy zasiłkowej na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy w wyniku decyzji wydanej przez właściwy organ albo uprawniony podmiot na podstawie przepisów o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Stosownie zaś do art. 6 ust. 2 pkt 1a ustawy zasiłkowej, na równi z niezdolnością do pracy z powodu choroby traktuje się niemożność wykonywania pracy wskutek poddania się obowiązkowi kwarantanny, o której mowa w przepisach o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi.

Zaznaczyć należy, że art. 6 ust. 2 pkt 1a został wprowadzony do ustawy zasiłkowej na mocy art. 25 ustawy z dnia 31 marca 2020 r. o zmianie ustawy o szczególnych rozwiązaniach związanych z zapobieganiem, przeciwdziałaniem i zwalczaniem COVID-19, innych chorób zakaźnych oraz wywołanych nimi sytuacji kryzysowych oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. poz. 568 ze zm.). Istotne przy tym jest to, że w myśl art. 89 tej ustawy art. 6 ust. 2 pkt 1a ustawy zasiłkowej stosuje się do osób, które zostały poddane obowiązkowi kwarantanny po dniu 14 marca 2020 r. Co do zasady, nie ma zatem przeszkód, aby znalazł on zastosowanie na gruncie przedmiotowej sprawy, skoro ubezpieczona, objęta była sporną kwarantanną w okresie od 28 listopada 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku

Zgodnie zaś z art. 13 ust. 1 pkt 2 ww. ustawy zasiłek chorobowy z tytułu niezdolności do pracy powstałej w czasie trwania ubezpieczenia chorobowego, jak i z tytułu niezdolności do pracy powstałej po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego, jeżeli osoba niezdolna do pracy: kontynuuje działalność zarobkową lub podjęła działalność zarobkową stanowiącą tytuł do objęcia obowiązkowo lub dobrowolnie

ubezpieczeniem chorobowym albo zapewniającą prawo do świadczeń za okres niezdolności do pracy z powodu choroby.

Sąd podziela pogląd doktryny, zgodnie z którym wspólną cechą wszystkich przyczyn wyłączającą prawo do zasiłku chorobowego jest istnienie innych źródeł dochodu. R. legis tego przepisu sprowadza się bowiem do dostarczenia środków utrzymania byłemu ubezpieczonemu, który z powodu ustania pracy zarobkowej traci dotychczasowe dochody, a któremu choroba przeszkadza w znalezieniu i podjęciu nowej pracy zarobkowej, a tym samym uzyskaniu nowego źródła dochodu. Wyłączenie prawa do zasiłku chorobowego na podstawie przepisu art. 13 powołanej ustawy dotyczy sytuacji, gdy osoba niezdolna do pracy po ustaniu tytułu ubezpieczenia chorobowego nie podlega żadnemu ubezpieczeniu, natomiast kontynuuje lub podejmuje działalność zarobkową uprawniającą ją do objęcia dobrowolnym ubezpieczeniem chorobowym (tak Sąd Najwyższy w postanowieniu z 7 maja 2003r., III UZP 3/03, OSNP 2004, nr 2, poz. 39; jak również Sąd Najwyższy w uchwale z 30 sierpnia 2001r., sygn. akt III ZP 11/2001, OSP z 12 poz. 599). Zasiłek chorobowy zastępuje utracony zarobek. Ryzykiem chronionym jest w tym przypadku niemożność wykonywania (kontynuowania lub podjęcia) każdej działalności zarobkowej zarówno tej, której wykonywanie dawało tytuł do objęcia ubezpieczeniem, jak i wykonywanej równoległe z taką działalnością, a ponadto jakiegokolwiek nowej działalności dającej źródło utrzymania (tak Sąd Najwyższy w wyroku z 4 czerwca 2012r. sygn. akt I UK 13/12, LEX nr 1218583).

W związku z powyższym za działalnością zarobkową można uznać jedynie taką działalność, która stanowi dla ubezpieczonego źródło dochodu z tytułu jego własnej pracy. Samo bowiem posiadanie w okresie niezdolności do pracy umowy zlecenia, fakt samego zgłoszenia pracownika do systemu ubezpieczeń społecznych, czy też - jak to miało miejsce w niniejszej sprawie - posiadanie zarejestrowanej działalności gospodarczej, nie uzasadnia odmowy przyznania prawa do zasiłku chorobowego. Istotne jest bowiem faktyczne wykonywanie działalności zarobkowej, nie zaś sam fakt istnienia umowy, zgłoszenia do ubezpieczeń społecznych, czy też posiadania zarejestrowanej działalności gospodarczej.

Ocena, czy działalność gospodarcza rzeczywiście jest wykonywana, a więc także czy zaistniała przerwa w jej prowadzeniu, należy do sfery ustaleń faktycznych. Istnienie wpisu do ewidencji nie przesądza o faktycznym prowadzeniu działalności gospodarczej, jednakże wpis ten prowadzi do domniemania prawnego, według którego osoba wpisana do ewidencji, która nie zgłosiła zawiadomienia o zaprzestaniu prowadzenia działalności gospodarczej, jest traktowana jako prowadząca taką działalność. W konsekwencji domniemywa się, że skoro nie nastąpiło wykreślenie działalności gospodarczej z ewidencji, to działalność ta była faktycznie prowadzona i w związku z tym istniał obowiązek zapłaty składek na ubezpieczenie społeczne. Nie wyklucza to jednak możliwości przeprowadzenia dowodu przeciwnego, tyle, że powinna to uczynić zainteresowana tym strona (tak: Sąd Najwyższy w wyroku: z 18 listopada 2011r., I UK 156/11, LEX nr 1102533, i z 22 lutego 2010r. I UK 240/09, LEX nr 585723).

W ocenie Sądu w przedmiotowej sprawie zostało wykazane, że w spornym okresie odwołująca faktycznie nie wykonywała czynności w ramach działalności gospodarczej. Ustalono bowiem, że odwołująca w okresie orzeczonej niezdolności do pracy, z uwagi na stan zdrowia i orzeczoną kwarantannę nie była w stanie i nie mogła wykonywać żadnych czynności. Sam fakt formalnego istnienia działalności gospodarczej ubezpieczonej nie mógł pozbawić odwołującej świadczenia. Sąd ma na uwadze, że zgodnie z poglądem Sądu Apelacyjnego w Katowicach, wyrażonym w wyroku z 25 października 2001r. w sprawie III AUa 324/01, LEX nr 1521310), nie narusza przepisu art. 13 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 25.06.1999r. o świadczeniach pieniężnych z ubezpieczenia społecznego w razie choroby i macierzyństwa pracownik, który zachorował w czasie zatrudnienia i jest nieprzerwanie niezdolny do pracy po dniu rozwiązania stosunku pracy, aż do wyczerpania okresu zasiłkowego przewidzianego w art. 8 ustawy i za cały ten okres ma prawo do zasiłku chorobowego nawet, gdy po dacie rozwiązania stosunku pracy podlega innemu ubezpieczeniu społecznemu. Tożsame stanowisko zajął Sąd Okręgowy w Gliwicach w wyroku z dnia 5.04.2018 r. (sygn. akt VIII Ua 6/18).

W niniejszej sprawie wskazać należy, że organ sanitarny objął kwarantanną ubezpieczoną. Kwarantanna ta w pełni odpowiadała definicji legalnej kwarantanny, o której mowa w art. 2 pkt 12 ustawy o zapobieganiu oraz zwalczaniu zakażeń i chorób zakaźnych u ludzi. Przepis ten stanowi, że kwarantanną jest odosobnienie osoby zdrowej, która była narażona na zakażenie, w celu zapobieżenia szerzeniu się chorób szczególnie niebezpiecznych i wysoce zakaźnych. W przedmiotowej sprawie istotne było wyłącznie to, że obowiązek kwarantanny został nałożony, a wskutek poddania się temu obowiązkowi, ubezpieczona nie mogła wykonywać pracy.

Wobec powyższego, należy stwierdzić, że 30 listopada 2021 roku ustał tytuł ubezpieczenia chorobowego przysługującego wcześniej ubezpieczonej na podstawie zatrudnienia u płatnika składek Centrum (...) w Ż., a w okresie od 28 listopada 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku objęta była kwarantanną domową i nie mogła wychodzić z domu. Niezdolność do pracy powstała przed ustaniem stosunku pracy u płatnika składek. Z zebranego w sprawie materiału dowodowego jednoznacznie wynika, że ubezpieczona w spornym okresie, tj. od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku nie wykonywała żadnych czynności z tytułu prowadzenia pozarolniczej działalności gospodarczej, tj. nie prowadziła lekcji pływania na basenie oraz nie brała udziału w spotkaniach z klientami w celu przekazania oferty, a także nie otrzymała w tym okresie żadnego wynagrodzenia. To

Organ rentowy nie wykazał, że ubezpieczona, mimo kwarantanny domowej prowadziła swoją działalność gospodarczą, zatem ZUS nieprawidłowo uznał, że ubezpieczonej nie przysługuje prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku.

Mając na uwadze powyższe, Sąd działając na podstawie art. 477¹⁴ § 2 k.p.c. zmienił zaskarżoną decyzję w ten sposób, że przyznał ubezpieczonej S. R. prawo do zasiłku chorobowego za okres od 1 grudnia 2021 roku do 3 grudnia 2021 roku z ubezpieczenia chorobowego po ustaniu zatrudnienia u płatnika Centrum (...) w Ż..